

Ἀριθ. 62

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2578 διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας συνοδευούσης ἀναφορὰν τοῦ κατὰ τὰς Βορείους Κυκλάδας Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου κατὰ τῶν πλοιάρχων Χρήστου Κεντητοῦ καὶ Γεωργίου Ζαφείρη,

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 2439 ἀναφορὰν τοῦ ρηθέντος Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ὁ Χρήστος Κεντητὸς καὶ ὁ Γεώργιος Ζαφείρης, πλοῖαρχοι Στουραῖται, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Κέαν μὲ τὰ πλοιάριά των, ἀντὶ νὰ ὑπάγουν ὅπου, ἦσαν διευθυμένοι κατὰ τὰ διαβατήριά των, ὑπῆγαν εἰς τόπον ἀποκλεισμένον ὅπου ἀποβιβάσαντες τὸ φορτίον των, ἐφόρτωσαν βελανίδι, καὶ ὅτι μετακομίζοντες τροφὰς εἰς τουρκικοὺς τόπους μολύνουν ἐν ταύτῳ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ κρύπτωσι τὴν παρανομίαν των,

Θεωρήσασα τὰς εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον τῆς Κέας γενομένας ὁμολογίας τῶν εἰρημένων δύο πλοιάρχων τῆς 18 Δεκεμβρίου 1828, διὰ τῶν ὁποίων ὁμολογοῦν, ὅτι ἀπεβίβασαν εἰς Πέτρας ἄλας καὶ κονκιά καὶ παρέλαβον βελανίδι ἐλαίας καὶ λάδι,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὰς γενομένας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὁμολογίας των τῆς 17 Ἰανουαρίου 1829 καὶ τὴν ἀπολογίαν των τῆς 22 Ἰανουαρίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξάγει:

1ον) Ὅτι εἶχαν εἰς τὰ πλοιάριά των τροφίμα ἄλας καὶ κονκιά,

2ον) Ὅτι παρεκτράπησαν τοῦ διάπλου των καὶ ἀντὶ νὰ ὑπάγουν εἰς Ἄνδρον δι' ὅπου ἀνεχώρησαν ἀπὸ Κέαν κατὰ τὰ διαβατήριά των, ὑπῆγαν εἰς τὸν λιμένα Πέτρας εἰς τὴν Εὐβοίαν.

3ον) Ὅτι ἐμπορεύθησαν μὲ τὸν ἐχθρικὸν καὶ ἀποκλεισμένον τόπον εἰσάγοντες τροφίμα κ' ἐξάγοντες προϊόντα τοῦ τόπου.

4ον) Ὅτι ἐγνώριζαν τὸν ἀποκλεισμόν, διότι ἀπὸ Κέαν, μολονότι ἐζήτησαν, δὲν τοὺς ἐδόθη διαβατήριον οὔτε κἂν διὰ Σκυῖρον, διὰ νὰ μὴν ὑπάγῃ εἰς τοὺς πλησίον ἀπὸ Τούρκους κατεχομένους τόπους, ὡς τοὺς εἶπεν ὁ ἐν Κέα Ὑγειονόμος.

5ον) Ὅτι κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἀναφορὰν τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, διὰ νὰ κρύψουν τὴν διεύθυνσίν των, κατεπάτησαν τοὺς ὑγειονομικοὺς νόμους.

Παρατηρεῖ δέ:

1ον) Ὅτι, ἐπειδὴ εἰς Εὐβοίαν ὑπῆρχε μεγάλη ἔλλειψις ἁλατος, ὡς ἐδόθη ὑπὲρ τὰ δύο γρόσια ἢ ὀκτῶ, ἐπαρακινήθησαν νὰ ὑπάγουν ἐκεῖ, δελεασθέντες ἀπὸ τὸ κέρδος.

2ον) Ὅτι, ἐὰν ὁ σκοπὸς των ἦτο νὰ ὑπάγουν εἰς Ἄνδρον κατὰ τὸ διαβατήριόν των ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Κέαν, δὲν ἤθελαν τὴν ἀφήσει ὀπίσω περῶντες ἐκεῖθεν καὶ προχωροῦντες ὅλον ἐν πρὸς ἄρκτον εἰς τὸν λιμένα Πέτρας.

3ον) Ὅτι, ἐὰν ὡς λέγουν ὑπῆγαν εἰς Πέτρας ἀπὸ κακοκαιρίαν, δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ πωλήσουν οὔτε ν' ἀγοράσουν τίποτε, καθότι μόνη ἢ μὲ ἀποκλεισμένον τόπον ἐμ-

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θελ. Δικ. φ. 18.

πόρευσις ἤρκοῦσε νὰ τοὺς καταδικάσῃ, καὶ μάλιστα διότι εἶναι "Ἕλληνες καὶ κάτοικοι τῆς Κέας, τὸ ὅποῖον τοὺς κατασταίνει ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν δι' ὅλα ταῦτα ἀποφασίζει:

1ον) Τὰ πλοιάρια τοῦ Χρήστου Κεντητοῦ καὶ Γεωργίου Ζαφείρη, Στουραϊτῶν, μὲ τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν δημεύονται.

2ον) Διὰ τὴν παράβασιν τῶν ὑγειονομικῶν διατάξεων καὶ διὰ τὸ ἔγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἀφίεται ὅπου ἀνήκει νὰ ἐνεργηθοῦν τὰ δέοντα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν τρίτην Ἰανουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίον Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἐδουάρδος Μάσσων

Ὁ Γραμματεὺς

Λουκᾶς Ράλλης

Ν. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

— — — — —

Ἀριθ. 63

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὸ ὑπ' ἀριθ. 951 ἔγγραφον τοῦ κατὰ τὸ τμήμα τῶν Δυτ. Σποράδων Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου, συνοδεῦον ἀναφορὰς τοῦ Ἀναγνώστου Οἰκονόμου, Ἀναγνώστου Σιδέρη καὶ Κωνσταντίνου Μάρκου, Λεβαδιτῶν,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τῶν ρηθέντων Λεβαδιτῶν τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1828 πρὸς τὸν εἰρημένον Ἐκτακτὸν Ἐπίτροπον, δι' ἧς ἀναφέρουν ὅτι, ἀναχωροῦντες ἀπὸ Πόρον διὰ Σαλαμίνα μὲ ποριωτικὸν πλοιάριον, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ζῶά των ὡς γεωργοί, ἐγυμνώθησαν εἰς τὸν πλησίον τοῦ Πόρου τόπον λεγόμενον *Μαζώματα* ἀπὸ τινος Ποριώτας ὀνόματι Δ. Κατσάραν, Δ. Κιούρτην, Δ. Μουτσούραν, Γιάννην Καλαφάτην καὶ ἄλλους ἑπτὰ, τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὸν κατάλογον τῶν ἀρπαγέντων ζώων, χρημάτων καὶ πραγμάτων τῆς 14 Ὀκτωβρίου 1827, εἰς ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τὴν 22 τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῆς Ἀστυνομίας Αἰγίνης,

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τῆς Ἀστυνομίας Αἰγίνης γενομένην δηλοποίησιν τῶν αὐτῶν Λεβαδιτῶν τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1828, διὰ τῆς ὁποίας δηλοποιοῦν τὸ δυστύχημά των.

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τῆς αὐτῆς Ἀστυνομίας γενομένην μαρτυρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρὰ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Παπα Ἰωάννου, Ποριώτου, ὅστις μαρτυρεῖ ὅτι ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ μετακομίσῃ τοὺς Λεβαδίτας μὲ τὸ πλοῖόν του εἰς Σαλαμίνα, τοὺς ἐγύ-

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Θαλ. Δικ. φ. 21.

